

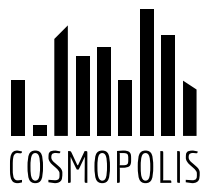
JANA
PORTASOVÁ

ROMÁN

KAŠLU
na
PRINCE,
to radši
LAMU

COSMOPOLIS

JANA
PORTASOVÁ

KAŠLU
na
PRINCE,
to radši
LAMU

Přeložila Tereza Eliášová

Copyright © der deutschsprachigen Ausgabe 2023

By Jana Portas

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Tereza Eliášová, 2024

Cover design © Tom Howey, www.tomhowey.com, 2024

Cover illustrations © Deposit Photos / Tayka_ya; Adobe Stock / Khanaya

ISBN 978-80-247-3634-1

*Pro Lenu,
moji nejoblíbenější boludu,
a pro Faisala,
what would Mama Coca have done without
Mr. Blue?*

PEČ SE, PEČ SE, BUCHTIČKO

Příručka dobré manželky

Připravte večeři. Naplánujte ji dopředu, příp. už v předvečer, aby bylo chutné jídlo včas hotové, až se vrátí domů. Tak mu ukážete, že jste na něj myslela a že vám jeho potřeby leží na srdci.

Buchta. Všechno to začalo buchtou. Každý má rád buchty. S buchtou se nikdy nespletete. Ale pro mě měla tahle buchta zvláštní význam. Potřebovala jsem pomoc – a doufala jsem, že tomu budu moct přispět tím, co umím.

Proto na mém kuchyňském stole neležely jen slovníky, nejnovější francouzský generační román a neznámější španělské noviny, ale také recept, který jsem vytrhla z nějakého časopisu.

Popáté jsem si pročítala instrukce. „Babiččina legendární čokoládová buchta“ zněl nadějný nadpis. Po dlouhém přemítání jsem se rozhodla pro tenhle recept, protože to, že je „babiččina“, podle mě znamenalo, že je vyzkoušená a spolehlivá, a taky proto, že jsem měla ráda slova jako „legendární“ a „čokoládová“. Přiznávám, že u „čokoládová“ nešlo jen o to slovo.

Máma mi ráda připomínala, že moje záliba ve sladkém dřív nebo

později povede k optické katastrofě, a já pak coby stará panna strávím své dny nacpaná do křesla před televizí, obklopená nespočtem koček a budu si nípat beďary. Její hrůza z toho, že mě uvidí procházet životem neprovdanou, se dala klidně srovnat s paní Benetovou z *Pýchy a předsudku*. Před nedávnem mi dokonce vnutila *Příručku dobré manželky*. Bohužel se mi zvedne žaludek pokaždé, když si přečtu nějaký z tipů.

V motivování byla neporazitelná. Ale máminy ponuré věštby mě neděsily. Zaprvé mi bylo teprve dvacet sedm, zadruhé měla moje pokožka během mé hlavní práce ve školce dostatečný přísun čerstvého vzduchu a zdravého jídla a za třetí jsem měla po boku báječného muže s úžasně znějícím jménem Benjamin Winter. Ben, můj Ben. Ale když jsem na něj pomyslela, místo běžných motýlků v břiše jsem dneska cítila něco jiného: obavy.

Ben byl muž jako z reklamy na základy domu, jak říkával můj táta. Klidný, silný a zodpovědný. Někdo, na kom jste mohli stavět. Luxusní apartmán, pochopitelně. Ale v poslední době se zdi trochu otrásaly. Neuniklo mi, že čím dál častěji dělal přesčasy. Čím dál méně se se mnou vídal. Nechtěl mluvit o tom, že bychom se konečně přestěhovali k sobě, a místo toho zdůrazňoval, jak moc důležitý je pro něj po vši té práci jeho volný prostor. A naučil se odfrknout, když jsem mu vyprávěla o svém dni ve školce. Nebo o knize, kterou jsem právě četla. Nebo že mi máma darovala boty na vysokém podpatku a já si při zkoušení zvrtila kotník. Tohle odfrknutí bylo určitě míněno v legraci. Ale nemohla jsem si pomoct, tak nějak to prostě znělo podrážděně.

V tu chvíli mi na pracovní desce zavibroval mobil. Volala mi Helen, moje nejoblíbenější kolegyně ze školky. Sevřela jsem mobil mezi ramenem a uchem a pobíhala takhle po kuchyni, abych shromáždila přísady na buchtu.

„Ahoj, Amy! Všecko dobrý? Funíš nahlas skoro jako ta mroží příšera, kterou jsme nedávno viděli na výletě do zoo.“

Jako vždycky se Helen podařilo mě rozesmát, i když za sebou určitě měla náročné pracovní dopoledne. „Myslíš na to, že máš dneska přijít dřív, abychom stihly postavit ty kulisy, vid’?“

Dneska byl ve školce den otevřených dveří a my jsme odpoledne uváděli dětskou hru o malém oslíkovi. Našla jsem ji a přeložila ze španělštiny. Tahle část mojí práce mě bavila skoro víc než zkoušky s dětmi, což mě přimělo přemýšlet. Už od školy jsem ráda jen tak pro sebe překládala, vydělávala kapesné za drobné zakázky v branži dětských knížek nebo zaskakovala coby tlumočnice pro kamarády mých rodičů. Španělština a němčina byly moje rodné jazyky. Francouzsky a anglicky jsem se naučila ve škole a pak jsem chodila ještě na konverzační kurzy.

Měla jsem práci ve školce ráda, se šéfem jsem ale moc dobře nevyházela. Občas jsem toužila po klidném pracovním místě, kde bych si mohla všechno určovat sama.

„Včas sklouznu ze svojí mroží skály a podpořím tě,“ slíbila jsem a klíčil ve mně nápad. Nápad, jak bych mohla překopat svůj život, aby se ke mně ještě líp hodil. Možná bych o tom mohla dneska večer povědět Benovi. Ben! Buchta!

Rychle jsem se s Helen rozloučila a vydala se posbírat zbytek pekařských potřeb.

O čtvrt hodiny později jsem z nejrůznějších koutů snesla míchací mísu, mixér s nástavci, stěrku na těsto, formu na buchtu, mašlováčku a velmi dekorativní lopatku na dort. Udělala jsem si malou pauzu a připravila jsem si čaj.

Pak jsem otevřela Benův profil na sociální síti, abych se podívala, co si dneska dal s kolegy k obědu. Aha, sushi. Po tom nikdy není dost najedený. To mu čokoládová buchta večer určitě zachutná.

Možná přistane fotka mojí buchy dokonce i v jeho story. Pěkně ji nazdobím a vykouzlím na ní srdce z moučkového cukru.

Ben často říkal, že si jeho obchodní partneři cení toho, že se o něm tu a tam dozvědí něco osobního. Obzvláště rád si fotil zabahněné tenisky po běhu, ke kelímku kafe na letišti přidával hashtag *#coffeetofly*, a taky sushi, nejradši s hůlkami hned vedle. Taky už jsem ho fotila se sklenkou whisky v ruce na balkoně jeho šik podkrovního bytu nebo jak stojí v krátkých kožených kalhotách v mělké vodě řeky Isar. Pokud mu to mělo pomoci se pracovně posunout, ráda jsem se zapojila, i když mě to skrytě občas štvalo, protože i na sté momentce mu něco vadilo. Ale Ben byl zkrátka perfekcionista. Musela jsem připustit, že se mu taky velmi dařilo, byl dokonce nejmladší společník ve firmě. Byla jsem na něj neuvěřitelně pyšná. Taky tvrdě pracoval a opravdu si to zasloužil. Ach, můj Ben. Seznam jeho předností byl delší než maraton *Pána prstenů*.

Dneska jsou to čtyři roky, co jsme se seznámili. Byl zářivý zimní den a na mnichovských střechách se třpytil sníh. Z toho jsem ale v knihkupectví moc neměla. Zrovna jsem dopila svoje chai latté a vrátila do police rozečtenou knihu, když mě někdo oslovil. „Nezlobte se, hledám dárek, něco zábavného, co má myšlenku. Mohla byste mi něco doporučit?“

Samozřejmě že bych mohla. Odvedla jsem ho do správného oddělení a ukázala mu nějaké knihy, které mohly připadat v úvahu. Přitom jsem zjistila, že ten neznámý má oči, které mi připomínaly zamrzlé horské jezero, a docela nenápadnou vůni, kterou vyzařovala obzvláště pěkně vonící voda po holení. O knihách ale nic

netušil. Společně jsme se pak rozhodli pro Kerkelingovu *Ten kluk potřebuje na vzduch* a se spokojeným pocitem, že jsem udělala dobrý skutek, jsem o něco později opustila obchod.

Ben mezitím u pokladny velebil moje poradní schopnosti a ptal se na mé jméno. Ke svému ohromení obdržel odpověď: „Ta dáma tady ale nepracuje.“

Jak jsem se později dozvěděla, chodil do toho knihkupectví od té doby téměř denně a doufal, že na mě ještě znovu natrefí. Dokonce si založil excelovou tabulku, do které si každý den v týdnu poznamenával čas svých krátkých návštěv, pokud bych do obchodu chodila jen v určitý čas. A jednoho dne jsem najednou znovu stála před ním. Ben chytře vůbec nezmínil, že mě hledal. Tvářil se, že ho to opětovné setkání překvapilo, a spontánně mě pozval na čaj do kavárny v knihkupectví. A kdo by dokázal odmítnout?

Sáhla jsem po pytlíku a nechala jemně namletou mouku prosypat mezi prsty. Byli jsme spolu už čtyři roky. Pokud by to mělo být na mně, následovaly by i další. Dneska jsme měli co slavit a já se budu snažit, aby to byl překrásný večer. Romantický, vášnivý, láskyplný, veselý, sexy večer. Takový, jaké má výročí být. To by nám udělalo dobře. Rychle jsem si mouku otřela o zástěru a odstrčila knihy stranou, abych je neumazala. Umíchala jsem těsto a užívala si vůně, která brzo naplnila moji kuchyň. Čerstvě namletá káva, kterou jsem taky trochu přidala do těsta, ovocně sladké rozinky a lehce trpký čokoládový nádech kaka. Rozpustila jsem máslo v mikrovlnce, odvážila mouku, podrobila vajíčka testu ve vodě a nalámala několik tabulek čokolády na malé kousíčky.

Poté co jsem smíchala všechny přísady, nalila jsem těsto do srdcové formy na pečení, kterou jsem koupila jen kvůli téhle příležitosti, a strčila jsem ji do trouby. Hotovo. Teď se bude moje zázračné dílo třicet pět minut péct a já si můžu dopřát malou pauzu.

Rozhodla jsem se zavolat mámě, abych jí pověděla o svém úspěchu. Vždycky si totiž myslela, že nemám sebemenší talent na vaření, a když měl Ben přijít na návštěvu, pravidelně mi radila donést nějakou činu a vydávat ji za vlastní kreaci. Ha, přitom jsem už dovedla opéct rybí prsty rovnoměrně ze všech šesti stran a špagety už na mém talíři nekončily jako jedna velká hrouda. A teď jsem dokonce upekla buchtu.

Rozběhla jsem se s telefonem na uchu vedle do ložnice a uvelebila jsem se na svém telefonním divanu. Zachránila jsem tenhle skvělý kousek od sousedky, která ho chtěla vyhodit, a nechala jsem ho nově potáhnout. Teď se na opěrce batolili tučníci a na sedadle se ke mně vznášely barevné balonky. Bylo báječné, že jsem si po takovém hospodyňkovském výkonu mohla natáhnout nohy.

„Amy, zlatíčko, to jsi ty?“

„Mamá, vidíš přece číslo na displeji, jasně že jsem to já.“

„Číslo nikdy nebyla moje silná stránka,“ opáčila moje máma bezstarostně. „Spolehlivě dokážu vypočítat pouze procenta slevy.“

„Mamá, zrovna jsem upekla buchtu!“

„Vážně?“ Zněla mírně překvapeně. „Pročpak?“

„Ben a já máme dneska výročí. Chci ho překvapit a přinést mu nějaké dobroty, až ho půjdu dneska večer po práci navštívit.“

„Proč jsi ji proboha nekoupila? Buchty mají přece v každém supermarketu. Rozmrazí se samy.“

„Doma upečená buchtu přece chutná docela jinak.“

„Když myslíš... ale jestli ti smím poradit, měla jsi ten čas radši využít k tomu, aby ses trochu přešetila. Každý muž rád vidí

pěkně upravenou ženu. Žaludek je k srdci možná blíží, ale směr udává podbříšek.“

Moje máma byla mistryně ordinérních komentářů. Co jsem se jen nastyděla už před ostatními dětmi ze školky, spolužáky a kamarády, popřípadě bývalými kluky. Přičemž těch posledních zas tolik nebylo. Nejspíš proto, že jsem se příliš dlouho podřizovala módnímu diktátu mojí mámy a nosila trvalou, twinset, perlový náhrdelník a lodičky. V máminých očích se dámičkovské vystupování a pitomé vtipy na úrovni dlaždičů nevyklučovaly.

„Mimochodem, přišel ti dopis z Argentiny od Moreny.“ Mamá to zmínila jen tak na okraj. Věděla jsem, že tátovu sestřenici moc nemusí a ráda ji zesměšňovala, že páchne po koňském hnoji a den co den se v holínkách brodí marastem. Morena převzala farmu po otci, a pokud jsem věděla, dařilo se jí spíš špatně než dobře. Nejspíš to bylo na tátovi, aby ji vzal pod svá křídla, ale mamá by se nikdy v životě neodstěhovala na venkov. Když jsem měla přijít na svět, beztak se už od Argentiny odvrátila a po téměř deseti letech v Německu taky získala státní občanství. Nepamatuju si, že bych kdy od Moreny dostala nějaký dopis. Nanejvýš mě ve vánočních a narozeninových přáních nechávala pozdravovat.

„A co píše teta Morena?“

„Neříkej jí pořád teta, je to jen sestřenice tvého otce! A kromě toho: Myslíš si snad, že ti čtu poštu?“

Dopis od tety Moreny mamá nejspíš z principu opravdu neotevřela. Ale zaručeně podržela obálku proti světlu, aby viděla, jestli se jí nepodaří rozluštit nějaká slova.

„Leží na sekretáři a páchne. Přísahám, že je pořád cítit po stáji, i když přece musel přiletět letadlem. Můžeš si ho přečíst, až se příště zastavíš.“

„To udělám.“

Máma se vrátila zpátky k důležitým tématům. „Tak co si vezmeš dneska večer na sebe?“

To byla skutečně dobrá otázka. Protože jsem ještě před setkáním s Benem musela dávat pozor na vystoupení ve školce, muselo jít stranou všechno, co by se dalo označit jako „zajímavé a sexy“. Svoje obvyklé oblečení do školky jsem si ale taky nemohla vzít, protože se Benovi nelíbilo a kromě toho můj šéf trval na seriózním vzhledu svých zaměstnanců, když byl den otevřených dveří. Na mě se přitom díval obzvláště nedůvěřivě. Na mě, respektive na můj svetr s motýlky, našitými perlami a třpytivými kamínky. Ale děti měly radost pokaždé, když jsem si ho oblékla – a já zrovna tak.

Chvíli jsem diskutovala s mámou, která můj šatník znala stejně dobře jako já. Což bylo především tím, že mi minimálně polovinu oblečení darovala nebo vnutila. Nakonec jsme se rozhodly pro klasický set pouzdrové sukně a halenky, pod kterou jsem si mohla vzít černé krajkové tílko, což by se mělo líbit Benovi. Už jsem se viděla, jak s perfektním účesem a na vysokých podpatcích vyklopýtám po schodech k Benovu bytu, v ruce košík plný svůdných dobrůtek a k tomu lahodně vonící buchta.

Buchta? Krucinál, ta buchta! Zvonil už ten budík? Nastavila jsem ho vůbec? Rychle jsem se rozloučila s mámou a spěchala do kuchyně, klekla jsem si před troubu a napjatě nakoukla okýnkem dovnitř. Z pečicí formy vyčnívala černá hrouda. Opatrně jsem otevřela troubu, abych provedla test špejlí. Když se na ni přilepí těsto, buchta ještě není propečená. Na první pokus se nic nestalo. Přitlačila jsem. Špejle se zlomila. Bože, to přece není možné! V panice jsem vypnula troubu a vytáhla formu s buchtou ven. *Putá madre!*

Vrhla jsem se k oknu, otevřela ho a v bezpečné vzdálenosti jsem

se ovívala utěrkou. Z babiččiny legendární čokoládové buchty se dost kouřilo a smrděla podezřele spáleně.

Naprostý propadák! Zrovna dneska. Doufám, že to snad není nějaké špatné znamení. Rozmrzele jsem se pokusila vyklopit buchtu z formy, což se mi podařilo jen s pomocí náčiní, řeznického nože a paličky na maso, kterou jsem bušila do formy zvenku. Nakonec přede mnou leželo několik zuhelnatělých kousků, které rozhodně nevypadaly chutně. Ne, tuhle buchtu rozhodně nemůžu Benovi ukázat. Ale co teď? Bohužel jsem mu pyšně ohlásila, co mám v úmyslu. Koupit nějaký dort teď vůbec nepřípadalo v úvahu.

Podívala jsem se na hodiny. Bylo 13.30. Ve školce jsem na den otevřených dveří a divadelní představení měla být až v 16.00. Dost času na to, abych to zkusila ještě jednou. Přísad mám ještě dost, protože jsem je právě všechny nakoupila.

Podruhé jsem smíchala vajíčka, mouku a kakao. Vyškrábala jsem z formy poslední spálené kousky těsta a naplnila jsem ji novým těstem, dala jsem ji do trouby a zapnula plyn. Pak jsem uklidila špinavé nádobí do myčky. Naštěstí jsem tehdy neposlechla tátu, který tvrdil, že jedna osoba myčku nepotřebuje. Pak jsem mrkla na troubu. Proč je v ní taková tma? To nepeče? Ach jo, jsem blbá. Při zapínání plynu jsem ho zapomněla zapálit. Stiskla jsem tlačítko.

Vžuuuuuuu! Dvířka trouby se rozletěla, vyšlehl z nich plamen, horko mi rozpálilo obličej, klopýtla jsem vzad a přistála na podlaze. Recept v mé ruce doutnal. Chvíli jsem tam nepohnutě seděla. V uších mi dunělo, v hlavě hučelo. Pomalu jsem se připlížila vpřed, zvedla jsem ruku a vypnula plyn.

„Ach – můj – bože!“ Zalapala jsem po dechu, když jsem o chvíli později stála v koupelně a podívala jsem se do zrcadla. „To nemůže být pravda!“ Ten plamen mi sežehl řasy. I ofinu jsem měla tak poloviční a očouzené vlasy páchly po spálenině. Pokusila jsem se potlačit vzlyk. Vypadala jsem příšerně. Když pomalu odezněl šok, všimla jsem si, že mě nepříjemně svědí kůže na nose, tvářích, čele a bradě. Naštěstí to nebyly opravdové spáleniny, spíš jako když jste moc dlouho na sluníčku. Napustila jsem do umyvadla studenou vodu, nadechla jsem se a pomalu jsem do ní ponořila hlavu. Zchladit a krátká pauza. S hlavou ve studené vodě jsem chvíli počkala. Pomohlo mi to znovu jasně myslet. Mezitím mi taky došlo, co se vlastně stalo. Plyn se nashromáždil v troubě, a když jsem pak teprve o chvíli později stiskla knoflík zapalování, tak vybuchnul. Nedovedla jsem pochopit, že jsem byla tak nerozvázná. Upřímně, měla jsem zatracenou kliku, že se nestalo nic víc. Můj táta mi už minulý rok doporučoval pořídit si novou troubu, protože tuhle zastaralou technologii považoval za nebezpečnou. Teď už jsem věděla proč.

Na chvíli jsem se vynořila, abych se znovu nadechla. A zase zpátky do vody. Dokud jsem měla hlavu v umyvadle, nemusela jsem se aspoň dívat na svůj deprimovaný odraz v zrcadle. Co mám teď dělat? Říct šéfovi, že jsem nemocná a jít místo toho k doktorovi? Nebo bude stačit nějaká mastička z lékárny? Na buchtu jsem rozhodně mohla zapomenout. Trouba byla beztak nejspíš rozbitá. A i kdyby ne, vařit nebo péct v ní už rozhodně nebudu. Musím si koupit nový sporák. Bez plynu.

Ale večer s Benem, ten večer, který měl být jedinečný, během něhož jsem mu chtěla povědět o svém nápadu zvažít nějakou novou práci, jakou mám šanci, že se uskuteční? Jistě, pochopení by asi měl. Ale už jen ta představa, jak zklamaný by nejspíš byl, se

postarala o hryzavý pocit v mém břiše. Byla to jen nervozita? Nebo strach?

Znovu jsem se vynořila a zase zanořila. Nepomáhalo to. Musím si napřed prohlédnout škody a pak se rozhodnout. Bála jsem se takhle předstoupit před pana Hubera. Já a můj šéf jsme jeli tak trochu na jiných vlnách. Nedovedl se vyrovnat s mým humorem a já s jeho nařízeními. Velmi dbal na to, jak coby vychovatelé a pečovatelé o děti vystupujeme vůči rodičům. Pěstěný vzhled byl požadavkem pro přijetí. A i po dni, kdy jsme malovali prstovými barvami, měli jsme k obědu mrkvovou kaši nebo se vydali na procházku ve sněhu anglickou zahradou, jsme měli vypadat, jako bychom posledních osm hodin strávili v nějakém wellness hotelu. Čerství, odpočatí a bez skvrn na oblečení. Ale možná bude mít dokonce i pan Huber soucit, až mě takhle uvidí.

Pomaloučku jsem zvedla hlavu z vody, sáhla po ručníku, abych si opatrně otřela obličej, a troufla jsem si podívat se do zrcadla. Tak jo, obočí jsem pořád měla, i když poněkud prořídle. Díkybohu jsem si na pečení stáhla vlasy do culíku. Aspoň těm se až na ofinu nic nestalo. Zkusmo jsem si sáhla na nos. Kůže byla citlivá, ale naštěstí to nebolelo. Upřela jsem pohled do zrcadla. Nebrečet, hlavně nebrečet, to bych pak celé odpoledne nepřestala. Smutně jsem zatahala za zbytky ofiny a zkusila jsem si ostatní vlasy co nejvíc nahrnout do obličeje, abych tu spoušť trochu zamaskovala. To taky nebyl dobrý nápad. Když nic nevidím, nejspíš to ke všemu tomu neštěstí ještě napálím do lampy. Nebo spadnu do kanálu.

Najednou mi můj normální vzhled, se kterým jsem jinak byla málokdy spokojená, nepřipadal zas tak špatný. Nos jako pršáček byl vlastně docela roztomilý. Moje rty se z nějakého důvodu nikdy nezvládlý svůdně vyšpulit, ale to kromě influencerek nikdo nepotřeboval. A oči jsem sice neměla azurově modré ani smaragdově

zelené, byla to spíš taková směska z barevné modro-šedo-zelené palety, ale aspoň jsem měla krásné řasy. Měla je správný výraz. A kůži jsem měla v zimě bledou a v létě posetou pihami. Ale člověk aspoň vypadal normálně, a ne jako po výbuchu reaktoru!

Honem jsem odvrátila pohled. Pro jistotu se stavím u svého doktora a zeptám se, jestli by mi nedoporučil nějakou chladivou mastičku. Ale napřed jsem chtěla aspoň na chvíli slyšet Benův hlas. Kdybych mu to všechno pověděla, možná bych se už necítila tak špatně. Šla jsem do ložnice, kde ležel na lenošce můj telefon.

Zvonilo to dlouho, než to Ben zvedl.

„Ano?“

Přála bych si něco jako „Ahoj, zlato“ nebo „Amy, to je hezké, že voláš“, ale nejspíš byl zrovna v kanceláři a jeho kolegové ho slyšeli.

„Všechno je tak strašný, mám spálený vlasy, no, napřed ta buchta a chtěla jsem tě přece překvapit, ale moc dlouho jsem telefonovala s mamá a ta buchta zčernala a pak vybuchla trouba a...“ vychrlila jsem.

„Co prosím?“ Ben zněl zmateně.

„Ta buchta, co jsem ti chtěla upéct, je spálená,“ začala jsem znovu pomaleji.

„Ale Amy, proč ses vůbec pokoušela péct?“ Vzdychl. „Když mermomocí chceš nějakou buchtu, tak ji radši kup.“

„Ale... ta měla být přece pro tebe.“ Nenáviděla jsem, když byl můj hlas tak vysoký a pisklavý. To se dělo vždycky, když jsem neměla daleko k slzám.

„No jo, zlato, to přece není konec světa. Hlavu vzhůru! Prostě to vyhoď a dneska večer si objednáme něco u Itala.“

„Ale... stalo se toho víc... moje obočí... je spálené.“ Slova mi šla z pusy jen ztěžka, protože jsem měla pocit, že z toho zadržování pláče se mi nedostává vzduchu.

„Cože? Amy, skoro ti nerozumím. Nedělej si starosti, nejsem zklamaný, jo? Poslechni, zrovna pracuju na důležitém projektu. Poviš mi to prostě později, až si budeme moct v klidu promluvit. Pusu! Uvidíme se.“

Nevěřícně jsem poslouchala tútání, které znamenalo, že zavěsil. Pomalu jsem stiskla červené tlačítko, opřela jsem se o lenošku a zavřela oči. Dobře, nezněl nějak zvlášť zklamaně, že buхта nebude. Ale místo aby mě to uklidnilo, bodavý pocit pochybností byl teď ještě silnější. Bylo mu snad jedno, jak strávíme naše výročí? Ben se ani nepokusil porozumět, co se děje, nebo mě utěšit. Neustále má nějaký „naprosto důležitý“ projekt, který ho zdržuje až do večera v kanceláři – nebo brání tomu, aby mě vyslechl. Až skutečně zrealizuju svoje nové pracovní plány, taky budu mít takhle důležité projekty. To mě aspoň trochu utěšilo. Překladatelství bylo svobodné povolání a já měla možnost změnit kariéru. Samozřejmě jsem bez osvědčení nemohla brát žádné ověřené překlady, například rodné listy nebo doklady. Ale možná bych se mohla přepřtat v nakladatelství dětské literatury, pro které jsem už párkrát překládala drobné texty. Jestli mě nedoporučí dál...

Teď ale musím zajít k doktorovi a doufat, že se mi podaří ten problém nějak dostat pod kontrolu. Povzdychla jsem si a začala jsem hledat kartičku pojištěnce. Dneska jsem rozhodně neměla svůj den. Měla jsem prostě zůstat u umyvadla a znovu ponořit hlavu pod vodu. To bych měla aspoň klid.

